

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Milady Haplové v právní věci žalobkyně **Ž. F.**, zastoupené Mgr. Kateřinou Boháčovou, advokátkou se sídlem Mikuleckého 1311/8, 147 00 Praha 4, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 2 Cad 74/2003 – 72, ze dne 23. 6. 2004,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) shora nadepsaný rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované č. xxxx ze dne 1. 7. 2003. Tímto správním rozhodnutím byla zamítnuta žádost stěžovatelky o starobní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 55 zákona č. 100/1988 Sb. v platném znění a § 68 zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění, s odůvodněním, že při současném splnění podmínek nároku na výplatu starobního a plného invalidního (částečného invalidního) důchodu se vyplácí jen důchod jeden a to vyšší a v případě stěžovatelky byl ke dni 9. 4. 2000 vyšším důchodem vyplácený částečný invalidní důchod. Soud ve svém rozsudku dospěl k závěru, že ke dni vzniku nároku stěžovatelky na starobní důchod 15. 5. 1995 i ke dni vzniku nároku na výplatu starobního důchodu 9. 4. 2000 byl vyplácený částečný invalidní důchod vyšší když zjistil že ke dni 15. 5. 1995 by výše starobního důchodu činila 1568 Kč ale částečný invalidní důchod byl vyplácen ve výši 1652 Kč, a ke dni vzniku nároku na výplatu starobního důchodu 9. 4. 2000 na základě podané žádosti a uplatnění nároku 9. 4. 2003 by starobní důchod činil 3061 Kč, ale částečný invalidní důchod byl k uvedenému dni vyplácen ve výši 3187 Kč. Na základě těchto skutečností soud podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V podané kasační stížnosti stěžovatelka především namítá, že žalovaná a stejně tak městský soud v napadeném rozsudku ze dne 23. 6. 2004 ignorují rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 10. 1993 č. j. 27 Ca 234/93, kterým byla částečná invalidita změněna na plný invalidní důchod, který je jí ale odepírán. V doplnění kasační stížnosti prostřednictvím advokátky uplatňuje důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)

a zpochybňuje datum vzniku plné invalidity, který Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR v posudcích ze dne 5. 5. 1993 a 11. 8. 1993 stanovila dnem 2. 12. 1991, protože její neuspokojivý zdravotní stav trvá již od roku 1971. Toto chybné posouzení se promítlo do nesprávného posouzení nároku stěžovatelky na přiznání plného invalidního důchodu, čímž byla nepochybně zkrácena na svých právech. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti vyhověl, zrušil rozhodnutí soudu I. stupně a věc vrátil k dalšímu projednání.

Ze správního spisu žalované a soudního spisu Městského soudu v Praze Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti:

Dne 9. 4. 2003 stěžovatelka sepsala žádost a uplatnila nárok na starobní důchod s přiznáním od vzniku nároku. Dle osobního listu důchodového zabezpečení ze dne 30. 6. 2003 by ke dni vzniku nároku na starobní důchod dne 15. 5. 1995 činila jeho výše 1597 Kč.

Dne 19. 4. 1995 stěžovatelka sepsala žádost a uplatnila nárok na starobní důchod a požadovala jeho přiznání ode dne 15. 5. 1995. Z rozhodnutí žalované ze dne 3. 10. 1995 Nejvyšší správní soud zjistil, že žalovaná tímto rozhodnutím vyměřila od 15. 5. 1995 starobní důchod podle ust. § 21 zákona č. 100/1988 Sb. v platném znění ve výši 1568 Kč bez výchovného, nadále však náležel částečný invalidní důchod ke dni rozhodnutí vyplácený ve výši 1974 Kč, který byl vyšší (ke dni vzniku nároku na starobní důchod 15. 5. 1995 činila výše částečného invalidního důchodu 1652 Kč, takže byl vyšší o 84 Kč než by byl starobní důchod). Z rozsudku Vrchního soudu v Praze sp. zn. 2 Cao 71/97 ze dne 2. 9. 1997 vyplývá, že stěžovatelka vzala zpět návrh na zahájení správního řízení o přiznání starobního důchodu, soud proto rozhodnutí žalované ze dne 3. 10. 1995 č. 405 515 444 zrušil a věc vrátil žalované k rozhodnutí o zpětvzetí návrhu na zahájení řízení ve smyslu ust. § 30 zákona č. 71/1967 Sb. o správním řízení v platném znění.

Z rozhodnutí Úřadu důchodového zabezpečení v Praze ze dne 18. 8. 1982 soud zjistil, že stěžovatelce byl přiznán částečný invalidní důchod od 12. 10. 1981 podle ust. § 25 zákona č. 121/1975 Sb. v platném znění ve výši 557 Kč.

Z žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu ze dne 1. 7. 2003 Nejvyšší správní soud zjistil, že jím byla zamítnuta žádost stěžovatelky o starobní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 55 zákona č. 100/1988 Sb. v platném znění a § 68 zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění, neboť ke dni nároku na výplatu starobního důchodu, tj. k 9. 4. 2000 by starobní důchod náležel v částce 3061 Kč, ale k témuž dni vyplácený částečný invalidní důchod ve výši 3187 Kč je vyšší, proto ve smyslu § 55 zákona č. 100/1988 Sb. nárok na starobní důchod nevznikl.

Ze skutkových zjištění shora uvedených nepochybně vyplývá, že podáním žádosti o starobní důchod dne 9. 4. 2003 bylo u žalované zahájeno správní řízení, které bylo završeno rozhodnutím dne 1. 7. 2003 napadeným žalobou. Soud dále dovozuje, že nárok na starobní důchod vznikl stěžovatelce dne 15. 5. 1995 za účinnosti zákona č. 100/1988 Sb. v platném znění, a i když se o této žádosti žalovaná rozhodovala za účinnosti zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění, podle ust. § 68 tohoto zákona se nárok na starobní důchod posuzoval podle zákona č. 100/1988 Sb. V rozhodnutí žalované ze dne 1. 7. 2003 i v rozhodnutí krajského soudu Nejvyšší správní soud neshledal pochybení. Žalovaná postupovala při rozhodování o žádosti stěžovatelky o starobní důchod podle ust. § 55 zákona č. 100/1988 Sb. v souladu

se zákonem, neboť jak v době vzniku nároku na starobní důchod 15. 5. 1995, tak i v době vzniku nároku na výplatu starobního důchodu na základě žádosti ze dne 9. 4. 2003 (tj. ke dni 9. 4. 2000) by náležel starobní důchod v nižší částce, než v těch dobách vyplácený částečný invalidní důchod. V projednávané věci ke dni 9. 4. 2000 by činila výše starobního důchodu 3061 Kč, výše vypláceného částečného invalidního důchodu byla k témuž dni 3187 Kč. Na základě právní úpravy v ust. § 55 zákona č. 100/1988 Sb. proto stěžovatelce nadále náležel k výplatě částečný invalidní důchod a žádost o starobní důchod byla správně zamítnuta.

S ohledem na shora uvedené závěry neshledává Nejvyšší správní soud důvodnou stížní námitku podle § 103 odst. 1 písm. a) tvrzením nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stejně jako žalovaná ve správním řízení i městský soud v řízení o žalobě na zjištěný skutkový stav aplikoval odpovídající právní normu a Nejvyšší správní soud neshledal nezákonnosti v postupu správního orgánu ani soudu.

Pokud se týká důvodů kasační stížnosti vztahujících se k plné invaliditě a přiznání plného invalidního důchodu, Nejvyšší správní soud pouze konstatuje, že všechny tyto námitky se mívají s rozhodovacími důvody správního orgánu, neboť ten rozhodoval o žádosti o starobní důchod, nikoliv o plný invalidní důchod. Proto se jimi Nejvyšší správní soud nezabýval. Pouze připomíná, že řízení o přiznání plného invalidního důchodu skončilo pravomocným rozsudkem Vrchního soudu v Praze sp. zn. 2 Cao 73/99 z 11. 5. 1999, který potvrdil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 1. 1999 č. j. 30 Ca 91/94 – 93, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí ČSSZ ze dne 14. 2. 1994 o zamítnutí žádosti o plný invalidní důchod.

Nejvyšší správní soud s poukazem na výše uvedené dospěl závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s ust. § 55 zákona č. 100/1988 Sb. v platném znění a ust. § 68 zák. č. 155/1995 Sb. v platném znění, ve správním řízení ani v řízení před soudem a v jeho rozhodnutí nezjistil naplnění důvodů kasační stížnosti, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 1. března 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu